

Srajca zadovoljnega.

il sem domá na počitnicah. Necega dne sem materi tožil, kako malo ljudi je na svetu, ki bi bili zadovoljni s svojim stanom. Mati mi pri tej priliki povedó povest, katero hočem tudi vam povedati tukaj:

„Nek gospod,“ rekli so mati, imel je vsega dosti; užival je vse nasladnosti tega svetá. Nekoč mu pade na um, postaviti si krasno hišo. Ko je bila hiša dozidana, mislil je, da poslopje nima nobenega pogréska. Zatorej je povabil vse svoje prijatelje in jih prosil, da bi ogledali poslopje in mu povedali, ako je še kje kak nedostatek, da se popravi, kakor je treba, da bode poslopje dovršeno.

Vsi so lepo zgradbo občudovali ter niso našli niti najmanjše nedostatnosti. — Končno pride nek siromak, tudi on si ogleda hišo, ali njemu se ne dopade. Dejal je: „Gospod, jedna vrata na hiši so preveč.“ „Katera?“ vpraša gospod radovedno. „Ona tam,“ odgovori siromak, „pri katerih vas bodo k pogrebu nesli.“ —

Ta odgovor se je dozdeval gospodu jako predrzen; ne samó, da ni siromaku podélil ničesar, temveč odpravil ga je še celó z grdimi besedami od hiše. — Minulo je nekaj let. Gospod je nevarno obólel in vže dljé ni mogel iz postelje. Mnogo najspretnjših zdravnikov mu je bilo na pomoč. Ali zamán! Bolezen se ni obrnila na bolje.

V svojem velikem trpljenji se spómne ónega siromaka in njegovih resničnih besed. Mislil si je, morda bi mi znal on pomagati v tej bolezni, zatorej pošlje iskati ga. Ni trajalo dolgo, in našli so ga. Povedali mu so o bolezni imovitega gospoda in ga vprašali, ako zna morda on za kakó zdravilo, ki bi olajšalo bolečine bolnemu gospodarju. — Siromak jim naroči: „Glejte, da dobite srajco od takega človeka, ki je s svojim stanom zadovoljen. To srajco vzemite in nesite jo bolniku.“

Hlapci so se zdaj razkropili po vsem svetu, šli po mestih in vaséh ter vprašali vsacega, če je zadovoljen s svojim stanom. Ali vsak jim je dejal, da ní.

Necega dne najdejo dečka, ki je bil izvanredno dobre volje. Pasel je na planini ovce, žvižgal si, ukal in pel. Stopili so k njemu in ga vprašali, zakaj je tako dobre volje. Dejali so: „Ali se ti dobro godí?“ — „Dobro,“ odgovori deček. „Ali ti ničesar ne manjka?“ „Niti najmanjše stvaríce,“ reče deček. — „Nu, potlej si s svojim stanom zadovoljen?“ „Prav zadovoljen,“ odgovori pastirček ter od veselja zauka. Zdaj so se gospodovi hlapci razveselili in mislili, da so našli, česar so iskali. Rekli so dečku: „Ali bi ne hotel tako dober biti, da bi nam dal svojo srajco?“ — Deček jim odgovori: „Žal mi je, da tega storiti ne morem, ker vsega imam, česar poželím, a srajce vender le nimam!“ Žalostni so se vrnili hlapci domóv, ker niso našli zdravila svojemu gospodu.“

A mati so še dostavili: „Pomagaj siromakom in bodi zadovoljen, da ti take srajce ne bode treba iskati!“

Zapisal Belski.